

Sygn. akt IC 1689/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie:

<i>Przewodnicząca</i>	<i>Sędzia SO Ewa Tomczyk</i>
<i>Protokolant</i>	<i>sekretarz Dorota Książczyk</i>

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa ***Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego***

Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko ***A. K.***

o zapłatę kwoty 142.960,85 zł

1. oddała powództwo;
2. zasądza od strony powodowej Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. na rzecz pozwanego A. K. kwotę 5.417 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia SO Ewa Tomczyk

Sygn. akt I C 1689/17

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 21 lipca 2017 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie strona powodowa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. K. kwoty 142.960,85 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, nie więcej jednak niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 21 lipca 2017 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pozwany zawarł z (...) Bankiem S.A. w dniu 12 grudnia 2007 r. umowę bankową o nr (...) i nie wywiązał się z obowiązku spłaty zadłużenia, wobec czego umowa została wypowiedziana. W dniu 26 kwietnia 2011 r. (...) Bank S.A. zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności, cedując na jej rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy bankowej o nr (...).

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 14 września 2017 r. wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. na podstawie art. 505³³ § 1 k.p.c.

W dniu 28 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 247/17 (k. 75).

W dniu 6 grudnia 2017 r. pełnomocnik pozwanego wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia (sprzeciw i jego uzupełnienie – k. 79, 87-88).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 grudnia 2007 r. pozwany A. K. zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną w W. umowę kredytu gotówkowego Nr (...), na mocy której (...) Bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 50.000 zł, umowa została zawarta na okres 84 miesięcy.

(dowód: umowa kredytu – k. 54-58)

W dniu 28 stycznia 2009 r. (...) Bank S.A. wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), wskazując, że na dzień wystawienia tytułu istniało wymagalne zadłużenie pozwanego z tytułu umowy kredytowej nr (...).

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim postanowieniem z dnia 17 czerwca 2009 r. wydanym w sprawie sygn. akt I Co 892/09 nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 28.01.2009 r. klauzulę wykonalności przeciwko dłużnikowi A. K..

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny i postanowienie z dnia 17.06.2009 r. – k. 69-71)

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego toczyło się na wniosek (...) Bank S.A. przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie Km 1158/09, a wobec bezskuteczności egzekucji postanowieniem z dnia 19.11.2009 r. postępowanie egzekucyjne zostało umorzone.

(dowód: postanowienie – k. 72)

W dniu 26.04.2011 r. została zawarta pomiędzy (...) Bankiem S.A. a stroną powodową umowa, na mocy której (...) Bank S.A. zbył wierzytelność wynikającą z umowy bankowej zawartej z pozwanym na rzecz strony powodowej

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 35-41, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 42)

Pozwany został zawiadomiony o przelewie wierzytelności.

(dowód: pismo strony powodowej z dnia 8.06.2011 r. – k. 74)

W dniu 31 sierpnia 2011 r. została zawarta między stronami ugoda, w której pozwany uznał swą wierzytelność wobec strony powodowej w kwocie 117.044,76 zł i zobowiązał się do jej spłaty w 116 ratach w wysokości i terminach szczegółowo określonych w ugodzie.

(dowód: ugoda – k. 43-47)

Wobec braku spłaty 4 pełnych rat ugody strona powodowa pismem z dnia 5 stycznia 2012 r. wypowiedziała pozwanemu ugodę z dnia 31 sierpnia 2011 r.

(dowód: wypowiedzenie - k. 49)

W dniu 24 czerwca 2014 r. strony zawarły kolejną ugodę, w której pozwany uznał swą wierzytelność wobec strony powodowej w kwocie 123.813,69 zł i zobowiązał się do spłaty zadłużenia w 120 ratach, przy czym pierwsza rata w kwocie 500 zł miała być płatna do dnia 11 lipca 2014 r., kolejne 11 rat miało być płatnych kwocie po 500 zł, kolejne 107 rat w kwocie po 1.090,87 zł – wszystkie płatne do dnia 11 każdego miesiąca, zaś ostatnia rata w kwocie 1.090,60 zł - do dnia 11.06.2024 r. W § 5 ugody przewidziano, że uchybienia w wysokości i terminach zapłaty którejkolwiek z rat spowodują natychmiastowe rozwiązanie ugody, a cała pozostała do spłaty kwota wierzytelności pomniejszona o kwotę spłat oraz powiększona o należne odsetki stanie się natychmiast wykonalna.

(dowód: ugoda – k. 51-52)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Strona powodowa wywodziła dochodzone tym procesem roszczenie z przepisów o przelewie wierzytelności (art. 509 i 510 k.c.).

Bezsporne było, że pozwany zaciągnął zobowiązanie kredytowe, którego nie spłacał oraz że wierzytelność wynikająca umowy kredytowej nabyła strona powodowa. Obrona pozwanego sprowadzała się jedynie do podniesienia zarzutu przedawnienia.

Zgodnie z art. 117 k.c. – z wyłączeniem sytuacji szczególnych – wszelkie roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 ust. 2 k.c.).

W myśl art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Zgodnie z art. 123 § 1 ust. 1 i ust. 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia bądź też przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

Roszczenie banku o zwrot pożyczki ma związek z prowadzeniem działalności gospodarczej, a zatem przedawnienie wynosi 3 lata. Taki też termin dotyczy nabywcy wierzytelności wynikającej z umowy kredytowej (art. 509 § 2 k.c.).

Termin przedawnienia zaczyna biec od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.).

Zatem kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy było ustalenie, kiedy roszczenie z ugody z dnia 24.06.2014 r. stało się wymagalne.

Strona powodowa w pozwie twierdziła, że jej roszczenie stało się wymagalne w dniu 11 października 2014 r., wskazując, że jest to dzień następujący po dacie płatności pierwszej raty, której pozwany nie uiszczył na rzecz strony powodowej w przewidzianym ugodą terminie.

Pozwany z kolei twierdził, że nie spłacił żadnej z rat wynikających z ugody, a skoro termin na zapłatę pierwszej raty upłynął dnia 11 lipca 2014 r., to z dniem 12 lipca 2014 r. wymagalna stała się z uwagi na brzmienie § 5 ugody cała kwota roszczenia i od tej daty należy liczyć rozpoczęcie trzyletniego biegu przedawnienia roszczenia, który upłynął w dniu 12 lipca 2017 r., to jest przed wniesieniem powództwa.

Sąd Okręgowy uznał w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, że ciężar dowodu w zakresie okoliczności stanowiących o rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia, zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu, normowaną w art. 6 k.c., spoczywa na stronie powodowej. Wskazać należy, że wprawdzie pozwany chciał wywodzić skutki prawnej z faktu podniesienia zarzutu przedawnienia, nie mniej jednak skoro podnosił, że w ogóle nie przystąpił do spłat rat ustalonych

ugodą z dnia 24.06.2014 r., to oczywistym jest, że tej okoliczności w sposób „pozytywny” nie mógł udowodnić. Dlatego też ciężar dowodu w omawianym zakresie przeszedł na stronę powodową. Dla strony powodowej udowodnienie daty ostatniej wpłaty dokonanej przez pozwanego nie powinno budzić najmniejszej trudności – skoro twierdziła, że pozwany przystąpił do wykonania ugody i dokonał wpłaty w konkretnym dniu - mogła przedstawić choćby wyciąg z własnego rachunku bankowego, na który wpłata miała być dokonana. Dokonując w odmienny sposób oceny kwestii ciężaru dowodu w okolicznościach takich jak w rozpoznawanej sprawie strona dochodząca roszczeń mogłaby podawać korzystną dla siebie z punktu widzenia przepisów o przedawnieniu datę, tak by roszczenie zostało uwzględnione, a pozwany twierdzący że nie przystąpił w ogóle do spłaty swego zobowiązania przy braku obiektywnych możliwości udowodnienia tej okoliczności (można bowiem jedynie złożyć dowód, że dokonano zapłaty a nie że jej nie dokonano) byłby w rzeczywistości pozbawiony możliwości korzystania z niweczącego roszczenie zarzutu przedawnienia.

Strona pozwana mimo stosownego zobowiązania w ogóle nie odniosła się podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia ani nie przejawiała inicjatywy dowodowej w zakresie wykazania, że pozwany dokonał zapłaty ostatniej raty w dniu 11 października 2014 r., tym samym nie wykazała, że składając pozew w dniu 21 lipca 2017 r. dochowała 3 – letni okres na wytoczenie powództwa, tak by roszczenie nie uległo przedawnieniu. Dlatego należało uznać, że pozwany skutecznie uchylił się od zaspokojenia roszczenia (art. 117 § 2 k.c.), co skutkowało oddaleniem powództwa.

Podstawą orzeczenia o kosztach procesu był przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Zasądzona od strony powodowej na rzecz pozwanego kwota 5.417 zł to zastępstwa procesowego ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm.) oraz wydatek na opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Sędzia SO Ewa Tomczyk

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej.

19.04.2018 r. Sędzia SO Ewa Tomczyk